

Предишно Р/О:

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9769

София, 24.09.2015

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в закрито заседание на осемнадесети септември в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВАНЯ АНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ИОВКА ДРАЖЕВА
ТАНЯ ВАЧЕВА
ИВАН РАДЕНКОВ
СОНИЯ ЯНКУЛОВА

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладването

от председателя: ВАНЯ АНЧЕВА
по адм. дело № 10145/2015.

Производство по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на Николай Миланов Николов, подадена чрез пълномощника му - адв. Миланова, против определение № 4114 от 14.04.2015 г., постановено по адм. дело № 3860/2015 г. по описа на Върховния административен съд (ВАС), шесто отделение.

По поддържаните оплаквания за нищожност и за неправилност на оспорения съдебен акт, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост, се иска отмяната му и връщане на делото на първоинстанционния съд за произнасяне по съществуващото на спора. С частната жалба се претендира разглеждането ѝ в открито заседание, както и отправяне на преюдициално запитване на основание чл. 267 ДФЕС.

Ответната страна - Висшият съдебен съвет (ВСС), представляван от юрк. Георгиева, в депозиран писмен отговор в срока по чл. 232 АПК, оспорва жалбата. Моли определението да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Останалите ответници не изразяват становище.

Настоящият петчленен състав на Върховния административен съд, като взе предвид изложените в жалбата съображения и доказателствата по делото, приема следното:

Частната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 230 АПК от надлежна страна и срещу подлежащ на инстанционен контрол

съдебен акт.

Неоснователна е претенцията за провеждане на открито съдебно заседание по делото. Частната жалба се разглежда в закрито заседание, освен ако съдът постанови друго - чл. 234, ал. 1 АПК. В случая липсват основания за допускане на изключение от общото правило на цитираната процесуална норма - не е налице фактическа, нито правна сложност на въведения в предмет на делото процесуалноправен спор, не се налага участие и изслушване на страните в съдебно заседание, нито събиране на допълнителни доказателства. Поради това, с оглед предмета и характера на казуса, настоящият състав счита, че няма необходимост от разглеждането му в открито заседание.

Искането за отправяне на преюдициално запитване също следва да бъде отхвърлено. Съдът на Европейския съюз (СЕС) е компетентен да се произнесе преюдициално относно валидността на общностните норми или относно тълкуването на тяхното съдържание - чл. 267 ДФЕС. Съобразявайки приложното поле на разпоредбата на чл. 267 ДФЕС, настоящият състав намира, че за правилното решаване на конкретния правен спор не е налице необходимост от сезиране на СЕС с искане за тълкуване на цитираните норми от правото на Европейския съюз, т.к. сочените от жалбоподателя разпоредби от Хартата на основните права на Европейския съюз са достатъчно ясни и недвусмислени и не се нуждаят от тълкуване, за да бъде решен процесуалния спор. Постановените в частната жалба въпроси по съществото си не се отнасят до тълкуване съдържанието на чл. 47 от Хартата, а целят недопустима проверка на действията на националния съд по конкретното дело и на постановения от него правен резултат в контекста на цитираната европейска норма. Изложеното налага извод за неоснователност на искането за преюдициално запитване.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна, по следните съображения:

С атакуваното определение тричленният състав на Върховния административен съд е оставил без разглеждане жалбата на Николай Миланов Николов против решение на ВСС от 19.02.2015 г., протокол № 8 от 19.02.2015 г. по точки 7.4, 7.7, 7.8.2, 7.10.1, 7.11, и т.7.13.1, с което са назначени участници в конкурса за първоначално назначаване на длъжността "прокурор" в Софийска градска прокуратура, както и искането на жалбоподателя за спиране изпълнението на акта в тази част.

За да постанови този резултат съдът е формирал решаващ извод за недопустимост на оспорването на основание чл. 159, т. 4 АПК. Липсата на правен интерес за жалбоподателя от атакуване на процесното решение на ВСС е обоснована с отсъствие на качеството участник в конкурса, с оглед разрешените с влязъл в сила съдебен акт въпрос относно недопускането му до участие в същия - решение № 14628 от 04.12.2014 г. на ВАС по адм. дело № 12466/2014 година. По идентични съображения е счетено за недопустимо и съдържашото се в жалбата искане за спиране изпълнението на оспорения акт.

Определението е валидно и правилно.

Неоснователно е оплакването на частния жалбоподател за нищожност на съдебния акт. Видно от разпоредбата на чл. 132, ал. 2, т. 3 АПК, оспорванията срещу решенията на ВСС са родово подсъдни на Върховния административен съд, който разглежда делото като първа инстанция е състав от трима съдии - чл. 165 АПК. Обжалваното определение е постановено от тричленен съдебен състав на Върховния административен съд в съответствие с императива на чл. 165, във вр. с чл. 132, ал. 2, т. 3 АПК и при спазване на принципа за случайно разпределяне на делата - чл. 157, ал. 2 АПК. Съдебният акт изхожда от законен състав, което обуславя неговата валидност.

При постановяване на определението не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Противно на твърденията на частния жалбоподател не е нарушено правото му на защита в процеса. Не намират опора в закона и доводите му за отказ от правосъдие. Наличието на правен интерес по смисъла на чл. 159, т. 4 АПК е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата по същество, която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай, при това доказателствената тежест се носи от оспорващия. За наличието ѝ съдът следи служебно. Отсъствието на активна процесуална легитимация за обжалване на акта препятства надлежното упражняване на правото на оспорване и валидното учредяване на процесуално правоотношение по жалбата. В тази връзка, заложеният в АПК принцип на служебното начало изисква съдът да извърши по свой почин проверка за съществуването и надлежното упражняване на правото на жалба, т.е. за допустимостта на съдебното производство. Тази проверка има за предмет разрешаването на предхождащ съществото на спора въпрос от процесуален характер, по който съдът се произнася с определение - чл. 252 ГПК, вр. с чл. 144 АПК. Постановяването на оспорения съдебен акт в закрито заседание е в съответствие с процесуалните правила (Арг: чл. 160 и чл. 163, ал. 1 АПК, чл. 140 и чл. 254, ал. 2 ГПК, вр. с чл. 144 АПК). Не е налице неизпълнение на задължението за насрочване на делото за разглеждане в открито заседание, т.к. то предполага позитивен отговор на въпроса за допустимостта на жалбата. При установена в случая процесуална пречка за разглеждане на спора, тричленният състав законосъобразно се е произнесъл в закрито заседание. Неоснователно е позоваването е жалбата на разпоредбите на чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз и на чл. 6, ал. 1 и чл. 13 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Правото на ефективна съдебна защита, на публичен и справедлив процес е безспорно признато от повелителни правни норми, но предпоставка за упражняването му от оспорващия е негови субективни права или законни интереси да са пряко и непосредствено накърнени или застрашени, какъвто настоящият случай не е. Не е нарушено и правото на жалбоподателя на независим и безпристрастен съд, т.к. конкретни факти за предубеденост на съдебния състав или на отделни негови членове не са инвокирани и доказани.

Определението е обосновано и е съответно на материалния закон.

Съдът е установил релевантните за допустимостта на производството факти, въз основа на които е извел правилно заключение за недопустимост на подадената жалба. Верен е изводът му, че жалбоподателят няма правен интерес от търсената съдебна защита срещу процесното решение на ВСС.

В случая оспорваният Николов не е допуснат до участие в конкурса за първоначално назначаване за длъжността "прокурор" в СГП, поради което атакуваното от него решение за назначаване на класираните кандидати за процесната длъжност не рефлектира пряко и непосредствено в правната му сфера, не създава задължения за същия, не засяга негови права и законни интереси. Противно на тезата на частния жалбоподател, към момента на постановяване на проверяваното определение, решение № 14628 от 04.12.2014 г. на ВАС по адм. дело № 12466/2014 г. е влязло в сила (виж определение № 8792 от 17.07.2015 г. по адм. дело № 5136/2015 г. на ВАС - петчленен състав). Поради това законосъобразно тричленният състав е приел, че въпросът за недопускането на жалбоподателя до участие в конкурса за първоначално назначаване на магистрати за длъжността "прокурор" в СГП е решен с окончателен съдебен акт, който се ползва със силата на пресъдено нещо. С дисквалифицирането му от конкурсната процедура Николай Николов е отпаднал от участие в нея, т.е. престанал е да има качеството кандидат. Отстраняването му в началната фаза на производството по избор на магистрати отрича възможността същият да се яви на изпит, да участва в класирането и да бъде назначен на конкурсната длъжност. След като не е преминал към следващия етап в конкурсното производство, не съществува негово субективно право или законен интерес, които завършващият конкурса акт да засяга. Жалбоподателят не е участвал в крайното класиране на кандидатите, респ. - не е адресат на приетото от ВСС решение за назначаване на успешно издържалите конкурса лица. Същият няма качеството на заинтересовано лице, т.к. за него не е налице правопораждащ класирането и назначаването му юридически факт. Участието му в конкурсната процедура е приключило във фазата на допускане на кандидатите. При положение, че не е преминал процесния конкурс, жалбоподателят не може да противопостави в настоящото производство свои права и законни интереси, на които решението за назначаване на класираните участници да се отрази пряко и непосредствено. С атакуването на последното не може да бъде осъществена търсената от Николов защита, т.к. конкурсната процедура е проведена без негово участие, между него и решаващия орган не е възникнало правоотношение, което да породи субективното право да бъде класиран и съответно да обоснове интереса му от оспорване на крайния акт на ВСС за назначаване на други участници в конкурса на съответната длъжност.

Правилна е преценката на тричленния състав, че липсата на правен интерес от обжалване на решението на ВСС обуславя извод за недопустимост и на искането за спиране на изпълнението му като направено от лице, което не е било участник в конкурса, финализиран с

акта, чието незабавно действие се претендира да бъде преустановено. С оглед отсъствието на правен интерес от спиране на предварителното изпълнение на решението като временна обезпечителна мярка за защита, определението, в частта, в която искането на жалбоподателя по чл. 166, ал. 4 АПК е оставено без разглеждане, е законосъобразно.

Останалите твърдения в частната жалба, свързани с квалификации на съдебните състави, неотносими към казуса съдебни производства, социалнополитически съждения и субективни възприятия на оспорващия относно правовия ред и съдебната система в Република България, са извън предмета на спора, поради което не подлежат на обсъждане.

По изложените съображения, съдът счита, че не са налице визираните в частната жалба отменителни основания, поради което оспореното определение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултска защита за настоящата съдебна инстанция е основателна и следва да бъде уважена, като на основание чл. 7, ал. 1, т. 7, вр. с чл. 11 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят Николов бъде осъден да заплати в полза на ВСС сумата от 200 (двеста) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во, във вр. с чл. 236 АПК, Върховният административен съд, петчленен състав на Втора колегия

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Николай Миланов Николов за отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 4114 от 14.04.2015 г., постановено по адм. дело № 3860/2015 г. по описа на Върховния административен съд, шесто отделение.

ОСЪЖДА Николай Миланов Николов от гр. Шумен да заплати на Висшия съдебен съвет сумата от 200 (двеста) лева разноски.

Определението е окончателно.

Вярно с оригинала,
секретар:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Л/Ваня Анчева
ЧЛЕНОВЕ: Л/Иовка Дражева
 Л/Таня Вачева
 Л/Иван Раденков
 Л/Соня Янкулова

ВА.

